

El que separa una Colau rica d'un Junyent sense recursos

Al'alcaldessa Colau li van deixar una ciutat accelerada i amb recursos suficients per tibar de veta durant la primera legislatura, com a mínim. A l'alcalde Junyent, una ciutat col·lapsada i incapaç de generar recursos suficients per reviscolar. Colau pot tirar endavant promeses electorals d'ampli abast social perquè es va trobar la caixa plena i només li cal intel·ligència per saber-la gestionar, mentre que Junyent ja fa quatre anys que només tapa forats, i el que li queda. L'alcaldessa té els vots suficients que la fan forta davant importants sectors de pressió, justament el contrari del que li falta a l'alcalde per guanyar suports que li donin estabilitat política i creixement econòmic de la ciutat.

Barcelona està de moda i totes li ponen, Manresa ha perdut posicions i no acaba de trobar la fórmula per recuperar-les.

Els barcelonins no deuen ser tan pixapins com els considerem, perquè quan han tingut l'oportunitat de capgirar el rumb que seguia la ciutat ho

«Amb recursos pots fer una gestió social brillant, satisfactòria, equilibrada. Sense diners, prioritzar és un mèrit que no recull unanimitats. Ni a ca la Colau no les tindria»

han fet jugant-se la pell: han triat l'opció més trencadora d'estils anteriors. Han apostat per una manera diferent de governar. El temps dirà si van encertar-la o no, però ningú no els podrà negar que van ser valents.

Els manresans no. Aquí alternem en la governança de la ciutat els mateixos grups de sempre, l'actual amb el menor nombre de regidors que ha tingut mai cap equip de govern municipal des del 1979. Penso que els manresans devíem esgotar energies en aquelles generacions que van saber plantar cara a les adversitats i aprofitar les oportunitats, perquè des de fa un munt d'anys no sembla pas que progressem adequadament. Mantenim estructures de ciutat encarcerades, les mateixes persones perpetuades en càrrecs dirigents i amb el tarannà favet o tremendo en què sempre s'ha dividit la ciutat. Aquesta setmana hem pogut afegir a la llista de discrepàncies el cost del manteniment de l'Ateneu de les

Bases, en un temps cobejat per tots els qui somiaven en un equipament semblant per al seu barri però que, ara, amb la fallida del sistema que ha posat fi a aquella societat del benestar, rebutgem, anatemitzem per insostenible i per «elitista» (no sé què en deuen pensar els usuaris) i innecessari. És la diferència de tenir un ajuntament ric o tenir-lo pobre. Amb recursos pots fer una gestió social brillant, satisfactòria, equilibrada. Sense diners, prioritzar és un mèrit que no recull unanimitats. Ni a ca la Colau no les tindria.

La línia vermella de drets i llibertats. - Per motivacions absolutament diferents, aquesta setmana hem vist com de fina i perillosa és la línia vermella que separa els drets de les persones a poder exercir la seva llibertat individual sense caure en la vulneració ni en l'agressió dels drets de les persones i l'entorn en què és mouen. En la irada reacció de la comunitat senegalesa a Salou s'hi notaven concepcions mal enteses per mal explicades. En el cas dels borratxos de la plaça Gispert de Manresa, tolerància mal entesa i gens corregida tot i episodis semblants viscuts en altres barris de la ciutat no fa gaire temps.

Gonçal Mazcuñán i Boix

PERIODISTA. PRESIDENT DEL CONSELL EDITORIAL
► gonzalmb@gmail.com

DOMINICALS

Tots som els d'en Guardiola

La setmana passada vaig portar de colònies unes noies i nois d'Ampans en què entre les nombroses activitats programades hi havia una visita al Tibidabo, els vull explicar una d'aquelles anècdotes que et deixen un somriure en la memòria i una bona dosi d'optimisme en el futur. Pujant a la muntanya màgica, estrany en mi hauria estat arribar-hi a la primera, vaig agafar l'encreuament equivocat, i vet-ho aquí que em vaig trobar perdut en un carrer estret ple d'aquelles cases que tots somiem tenir alguna vegada, sobretot en l'interval de temps que hi ha entre comprar el número de loteria i comprovar que no t'ha tocat. Vaig demanar a un dels orgullosos propietaris que sortia del *casoplón* com arribar al destí desitjat per part dels meus acalorats i impacients viatgers i em va encarrilar molt amablement mentre se li afegia la seva esposa, o en tot cas la guapa senyora que l'acompanyava, que

quan ja ens disposàvem a marxar va descobrir el logo de la porta del vehicle i va deixar anar: «Mira, Ampans... són els d'en Guardiola».

Ves per on aquella barcelonina de la part alta ens va associar amb un dels catalans més universals del moment, segurament a causa d'haver rebut algun dels nombrosos impactes mediàtics que es van assolir quan el Pep va protagonitzar l'acte del cinquantè aniversari de la fundació, al teatre Kursaal. Aquesta és l'anècdota, però darrere el somriure de la senyora es notava la satisfacció de reconèixer uns valors identificats amb el santpedrenc que tanca la llista del Junts pel Sí.

Uns valors que de retruc i per associació ens atorgava a nosaltres per ser amics del Pep, però que al llarg de tota aquella setmana vaig poder veure en la gent que d'una manera o altra va intervenir en aquestes colònies d'estiu. Valors com l'amabilitat i l'esforç de tot el personal del parc d'atraccions per fer possi-

ble que aquell dia fos divertit, fàcil i inoblidable per a tota la gent d'Ampans; com el suport i la solidaritat de l'Ajuntament de Sant Salvador de Guardiola perquè l'estada de les noies i els nois a la piscina del poble tingués un aire de fresca i sincera amistat; com el tarannà dialogant i amable de la gent del museu del ferrocarril de Vilanova interessant-se per qui era i que feia la fundació; com el respecte i la connivència dels professionals de la Muntanya de Sal de Cardona adaptant les explicacions i els protocols a uns visitants especials. Valors com els de tanta i tanta gent que van fer possible uns dies plens de complicitats i rialles.

Això em fa pensar que aquest país aquesta vegada s'ha llevat d'hora, va puntual; perquè un país on hi ha tanta gent solidària, dialogant, ferma i respectuosa, amb un somriure als llavis com a resposta, és un país que sap on va, que difícilment es pot equivocar... és el país on tots som una mica els d'en Guardiola.

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR
► TWITTER: @Joan_Barbe

SANT IGNASI ÉS DE TORNADA... MANRESA ESTÀ SALVADA

per Galdric Sala
► galdrics.blogspot.com

